

Hensyn dertil, og da adskillige nærmere Forholdsregler anfaas nødvendige tilbels i Anledning af de da paabegyndte Arbejder til ny Matrikulering udkom Fdgn. af 25de Juni 1810, efter hvis § 1 der ved Udstyknng af Gaarde paa over 2 Tdr. Hartkorn skulde blive en Hovedparcel tilbage paa 2 Tdr. Hartkorn, og ved Udstyknng af Gaarde paa en Størrelse mellem 1 og 2 Tdr. Hartkorn en Hovedparcel paa 1 Td. Hartkorn, medmindre alle Parcelleerne anvendes til Bebyggelse eller henlægges til jordløse Huse; hvormod der ikke var fastsat noget Minimum for Størrelsen af de øvrige Parcelleer. Forordningen indeholdt derhos nogle nærmere Regler betreffende Hartkornets Fordeling og Udstyknngernes Sværskættelse o. s. v. samt om den Fremgangsmaade, som bliver at følge ved Omdelingen af Fæstegods m. v. Denne Forordning led imidlertid af flere Mangler, deriblandt at det Hartkorn, som skulde blive tilbage ved Hovedparcelleeren, ikke fyldestgjorde det tilsigtede Djemed, at sikre en Familjes Udkomme, da det til 1 Td. Hartkorn svarende Jordstykke ifølge undergaaede Forandringer i de siden Matrikulens Uffattelse forløbne 150 Aar kunde paa de forskellige Steder være høist forskelligt, og da Forpligtelsen til at afsette Hovedparcelleen bortfaldt, naar enten alle Parcelleerne henlægges til jordløse Huse eller naar de alle bebyggedes særskilt, i hvilket Fald der ikke havde nogen anden Regel for deres Størrelse end $\frac{1}{4}$ Alb. Hartkorn. Erfaringen havde derhos vist, at Udstyknngsvæsenet, som ved de nævnte Anordninger var blevet særdeles begunstiget, fordi det anfaas som en Hilde til forøget Velstand og Borgerheld, at lette Udgangen for langt flere Familier end forhen til at erhverve Udkomme ved Dyrkning af dem selv tilhørende Jorder, ogsaa havde sin Sghggeside, da Jordejerne, som uden at bekymre sig om Køberne, kunde have deres Udkomme, udstykkede deres forhen samlede Ejendomme i mange smaa Lodder, der under de forandrede Konjunkturer bleve utilstrækkelige til at udrede Skatter og andre Udgifter og til desuden at føde de forøgede Familier, hvoraf Følgen blev, at hvad forhen var blevet betragtet som en Hilde til Velstand, udartede paa mange Steder til at blive en Planteskole for tilkommende Fattiglemmer. Forebyggelsen af slikt Onde for den kommende Slægt var Djemedet med Fdgn. af 3dje Decbr. 1819, i hvis Bræmisses anføres som Motiv: at forebygge de Ulemper, som vare en Følge af den forhen gældende Lovgivning, og hvoriblandt nævnes, at Udstyknngen bidrager til nyt Fællesskabs Indførelse, gør Indhegning vanskelig, forringer Parcelleernes Kraft til at ernære deres Bestodere, forvirrer Matrikulen og frembringer uforholdsmæssig Fordeling af de offentlige Byrder. Til denne Forordning slutte sig følgende senere Anordninger, nemlig: Plakat af 13de Septbr. 1832, Forordningerne af 24de Juni 1840 §§ 12 og 19, 29de Septbr. 1841 § 27, 26de Juni 1844 § 26, Plakaterne af 21de April 1847, 21de April 1848 samt Lov af 4de Juli 1850 om faste Takstationsmænd. Efter disse Anordninger, saaledes som de tilbels under en langvarig Praksis ere blevne fortolkede og anvendte, ere de vigtigste Bestemmelser følgende:

Ved Udstyknng af en Bondegaard skal der altid blive en Hovedparcel tilbage til bestandig Vedligeholdelse med Bygninger og Beboere og med et Tilliggende af i det mindste 20 Tdr. Land til Takst 24. Bondegaarde, som ikke have dette Tilliggende, maa ikke udstykkes (Fdgn. af 3dje Decbr. 1819 § 1).

Naar en Hovedgaard udstykket, skal der altid blive en Hovedparcel tilbage med 60 Tdr. Land til Takst 24 for hver Rytterhest, som af Gaarden skulde udredes (§ 2).

Enhver Parcel, som afhændes, skal enten forenes med anden belejlig liggende Ejendomsjord, eller henlægges til et jordløst Hus, eller bebygges inden 2 Aar; dog maa ingen Parcel afhændes til Bebyggelse, medmindre den har et Tilliggende af i det mindste $1\frac{1}{2}$ Td. Land til Takst 24 (§§ 3 og 4).

For Udstyknng af Hus- og andre Jordlodder, samt af Parcelleer af større Ejendomme, hvoraf en Hovedparcel er bleven tilbage, selv om disse Parcelleer have det for en Gaard fornødne Tilliggende (1 Td. Hartkorn), er der ikke antaget at være andre Grænser end de nysanførte for Parcelleers Anvendelse og Størrelse i Almindelighed gældende Regler.

Skov eller Skovlodder maa ikke udstykket i mindre Parcelleer end paa 100 Tdr. Land (§ 6).

Ved Udstyknng maa intet nyt Fællesskab indføres enten i Henseende til Ejendom eller Brug (§ 7).

Det er paalagt Rentekammeret at paase, at Parcelleerne ikke uden Nødvendighed udlægges med uhensigtsmæssige Figurer (§ 12).

Rentekammeret eller nu Indenrigsministeriet, er bemyndiget til at bevilge Und-